

Lezing door de heer H. Cosman te Utrecht op 15 April 1978

ASTROLOGIE ALS LEVENSBESCHOUWING

Heer Cosman krijgt een microfoon om de hals gehangen en zegt:

Als ik hier zo sta met dat ding om mijn hals dan denk ik altijd aan die Turkse manier van zeggen hoe de mens leeft: de mens wordt geboren met zijn steen om zijn hals en daar moet hij het in zijn leven maar mee doen, hij kan hem aan de voor- of aan de achterkant hangen. In ieder geval voel IK me op het ogenblik een beetje bezwaard door die microfoon en niet alleen daardoor, maar ook door het onderwerp wat ik dan op me genomen heb om te behandelen.

In een onbewaakt ogenblik heb ik gezegd "Nou ja dat wil ik wel doen", maar dan begint het pas. Toen ik daar zo'n beetje over ging zitten nadenken en een paar punten opschreef dacht ik bij mezelf: wat moet ik daar nou mee. Wil je dat helemaal theoretisch gaan behandelen, dan val je eigenlijk buiten het kader van deze bijeenkomst; aan de ene kant toch wel kennis moeten overbrengen en aan de andere kant toch niet te diep moeten gaan en het moet een beetje gezellig blijven, een beetje gewoon.

Dus stel ik u eigenlijk voor om vanmiddag met mij na te gaan, in de eerste plaats voorlopig nog als luisteraars, een aantal gedachten die ik zal etaleren en zal proberen daarin een aantal dingen op een rijtje te zetten. Zonder meer en zonder te grote pretenties daaraan te willen hechten.

Als ik praat over astrologie en levensbeschouwing dan is het eerste een bekend woord, die astrologie dus waar we dus allemaal aan doen (althans dat neem ik aan zoals u hier zit) en het hangt natuurlijk in verband met het tweede woord {die levensbeschouwing} ervan af op welke wijze die astrologie wordt beoefend. Laat ik voorlopig zeggen dat dat in twee grote afdelingen verdeeld kan worden, later kom ik daar wel weer op terug in deze voordracht.

Moeilijk is eigenlijk het woord levensbeschouwing. Het zijn van die woorden die we allemaal gebruiken. We zeggen: 'Hij heeft een humanistische levensbeschouwing, of hij heeft een materialistische levensbeschouwing'.

Wat wil eigenlijk zeggen EEN LEVENSBESCHOUWING? In de eerste plaats moeten we zeggen: Is het iets van de mens zelf, zit het in hem; krijgt hij het; verovert hij het; heeft hij het, of wat is het nou? Het is een beschouwing en een beschouwing is niet hetzelfde als "een kijk op". Je zou een beschouwing meer willen zien in de regionen van "een visie hebben" ergens op en als je dan verder nagaat wat stelt zo'n visie dan eigenlijk voor en je vraagt dat de mensen dan zeggen ze "Ja dat weet ik niet, maar ik beschouw dat nu zo en zo" en daar moet je dan maar mee doen.

Om nu niet direct TE astrologisch te worden, maar toch iets ervan te willen vertellen, zou je kunnen zeggen "het woord schouwen" (waar het beschouwen dan een vorm van is) heeft in elk geval te maken met een overkoepelende visie, een zicht op een visie en nog even gauw astrologisch, dat heeft te maken met de planeet Neptunus, die het schouwen verzinnebeeldt.

Nu is schouwen natuurlijk niet zo'n eenvoudig begrip. Je kunt achteraf een beschouwing geven, je kunt een voorbeschouwing geven. Prof. TenHaeff heeft er zelfs een boek over geschreven "De voorschouw" geheten, dat betekent dan de kijk in de toekomst.

Meestal is het beschouwen achteraf en dat komt dan ook meer overeen met het Neptunusprincipe, maar dan ben je er nog niet. Als je nog een beetje verder praat en verder denkt wat wil dan levensbeschouwing zeggen. Laten we dan voorlopig het woord beschouwen erbij houden en zeggen, dat is de wijze waarop wij het leven beschouwen. Dan kun je zeggen dat dat eenvoudig een verplaatsing is van de moeilijkheid, want dan kun je zeggen "wat is dan nou het leven" en zo kun je wel doorgaan. Zo kwam ik er dus zelf ook niet, dat kun je wel in een theoretisch referaat gaan vertellen in de stille hoop dat de mensen denken "hij zal wel gelijk hebben", maar wát is het nou. Nu heb ik geprobeerd me te behelpen met de volgende definitie, omschrijving liever gezegd. Ik zou het willen voorstellen als een vertolking van het standpunt van een mens ten aanzien van alles om

hem heen en eventueel alles IN hem. Een standpunt dus en wel een soort van standpunt dat dan niet concreet te vatten is maar wat je zou kunnen samenvatten, samenballen; die een essentie moet bevatten van alles wat de mens denkt, wat hij voelt en wat hij ervaart. En wat doet hij dan, want je zal maar een levensbeschouwing hebben en er geen raad mee weten. Nu is dat nogal billijk verdeeld in de Cosmos, meestal heeft de mens wel de levensbeschouwing die hij verdient, die heeft hij zo van nature meegekregen. Hoe dat in elkaar zit en hoe zich dat ontwikkelt hoop ik straks in een paar simpele schetsjes te verduidelijken aan u, maar waarom zoeken wij allemaal, waarom willen wij allemaal toch een bepaalde levensbeschouwing.

Ik weet niet of u daar wel eens over gedacht heeft, maar dan zou ik willen zeggen, wij zoeken, hebben of verlangen een levensbeschouwing, waardoor wij ons zo rustig, zo harmonisch, veilig mogelijk kunnen opstellen t.o.v. alles om ons heen en dat alles om ons heen en in ons kunnen beschouwen vanuit één gezichtspunt. Het is dus een soort van economie zou je kunnen zeggen, want anders moet je zo alle kanten uitkijken en dan moet je denken: o ja, hoe was het ook weer, nee dit moet ik zó beschouwen en dat moet ik zó beschouwen, Als ik nu a.h.w. een soort abstract idee zou hebben (heel vaag desnoods) maar wat voor mij een soort van baken kan zijn, een ideaal, een doel, een richtsnoer, een levensopgave of wat dan ook, u mag het aan alle kanten benoemen (dat is het voordeel van een abstract begrip, als u het gaat concretiseren dat u alle kanten uit kunt, mits u de lijn vasthoudt), wat moeten wij daar dan mee doen.

Wij kunnen daaruit een paar voorlopige conclusies trekken, nl dat wil een levensbeschouwing werkelijk die naam hebben, dan moet hij eigenlijk ALLES omvatten, het ALomvatten, zowel het denken (denkmatig moet hij ons bevredigen) het voelen als het handelen. We moeten ons prettig voelen, we moeten eigenlijk datgene ervaren, wat met een beetje een moeilijk woord "ons geluk" genoemd wordt, wij zoeken bewust of onbewust naar ons geluk en wat is dat geluk dan eigenlijk. Dat geluk hoop ik dan straks (min of meer) in één van zijn uitingsvormen te beschrijven als ik aan die schetsjes toekom en dan zult u wel zien dat ik zal proberen het één en ander aan elkaar te breien. Ze zeggen wel eens van iemand dat hij een Christelijke levensbeschouwing heeft, in het algemeen "een religieuze levensbeschouwing" een "Boeddhistische- filosofische levensbeschouwing." Er zijn zoveel levensbeschouwingen aanwezig als er mensen zijn. Nu is het eigenaardige kernprincipe van een levensbeschouwing dat het tegelijkertijd iets individueels is per mens, maar tegelijkertijd ook moet zijn iets universeels, iets algemeen. Dat is eigenlijk het moeilijke als je over het woord levensbeschouwing gaat beginnen. Als we praten over een levensbeschouwing en zeggen "die man heeft een materialistische levensopvatting/levensbeschouwing" dan kan en mag dat en het is een normale fase in een bepaald ontwikkelingspatroon. Een materialistische levensbeschouwing leidt al gauw en is eigenlijk de grote slag voor de min of meer dwangmatige reclame die tegenwoordig gepleegd wordt. Dan wordt door herhaling van bepaalde beelden en bepaalde klanken en uitdrukkingen, de mens onbewust opgepept/geladen met een bepaald principe "melk moet, melk doet je goed" bijv. Dat is een heel lage neerslag van een zeer materialistische levensbeschouwing, althans van de man die het bedacht heeft of van de man in wiens opdracht dat bedacht is.

Aan de andere kant heb je (en dat is ook weer zoiets merkwaardigs in deze regionen van spreken) het feit dat je alles met alles kunt koppelen. Astrologie met agrariërdom, astrologie met geneeskunde, sociologie, loterij. Je kunt el alles mee doen en dat kun je met zoveel dingen. Er zijn (om maar een voorbeeld te noemen) een paar jaar geleden een paar boekjes uitgekomen "Zen en de kunst van het boogschieten" en korte tijd geleden "Zen and the art of motorcycling" en u begrijpt dat dat punten zijn die helemaal schijnbaar niets met elkaar te maken hebben, alleen de schrijvers van die Zen-boekjes hebben toch wel de bedoeling gehad daar iets diepers, wat daar achter ligt, in een heel simpel iets te

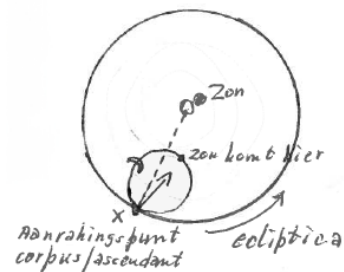

willen verwoorden en daar de zin en betekenis van dat Zen aan te willen hechten. Dat waren een paar gedachten die zo bij mij zijn opgekomen.

Dan kom ik aan het tweede punt en dan zeg ik "welke eisen moet je dan stellen/of mag je stellen aan een levensbeschouwing". Ik heb u daarstraks al één van de dingen gezegd, hij moet individueel hanteerbaar zijn en ook iets universeels in zich hebben en je moet hem praktisch kunnen gebruiken en je moet je er theoretisch aan op kunnen hangen (dat ophangen dan in de meest gunstige zin bedoeld!) hij moet dus als ideaal kunnen dienen en moet geladen zijn met een zekere trekkracht. Ik zou willen nagaan in een paar schetsjes hoe die mens eigenlijk tot zo'n levensbeschouwing komt; wat daar achter zit en wat het oerprincipe is wat daaraan ten grondslag ligt. Een mens heeft als oergegeven in zich de drang naar geopenbaard bestaan, daardoor wordt hij ook geboren. Astrologisch is dat Mars, de hang naar geopenbaard bestaan. Die zorgt er dus voor dat hij in de wereld terecht komt en daar alle mogelijke prettige en onprettige dingen moet ervaren. Als je aan reïncarnatie gelooft en je krijgt het idee op een gegeven moment dat je weer eens als baby in luiers terecht moet komen, dan lijkt me dat een afschuwelijk iets, gelukkig weet je het dan niet, maar het idee nu al dat je dat nog weer eens een keer moet doormaken.

Het tweede punt wat in een mens aanwezig is en meestal ook onbewust is het groeiprincipe, het principe waarop de astrologie eigenlijk gebouwd is, de wet van de analogie, het analoge, het groeien in analogieën. Als je dat verder beschouwt, dan kom je terecht bij kosmische verhoudingen (dat is van Jupiter) als neerslag van Hermes, maar praktisch gesproken dus van de planeet Jupiter. Dat is een principe in ons dat ons stoffelijk doet groeien, ook psychisch en geestelijk kan laten groeien, op alle mogelijk manier kan laten volgroeien. In die groei zit dan altijd een zeker systeem ingebouwd zodat de groeifasen analoog zijn aan fasen van ontwikkelingen van het heelal.

In een schetsje wil ik u dan weergeven de opeenvolgende fasen van een mens. De grote cirkel stelt dan het heelal voor en op het moment dat de mens zich gaat openbaren, dan wordt hij a.h.w. uit het huis zijns vaders weggestoten en dat is de drang naar het geopenbaard bestaan, dan gaat hij naar buiten. Dat menselijke principe doorloopt dan langzamerhand de straal van x naar Zon. Hij hangt eerst met een heel klein veld, een heel klein lichaam aan dat middelpunt vast. Dat is bijv.

de fase die Bert Esser heeft beschreven, die denkwereld in het allereerste begin, dat alles nog in EEN is. De mens heeft daar nog contact met het middelpunt, maar voelt dat hij dat middelpunt moet verlaten, komt langzamerhand door alle mogelijke gebieden heen naar buiten. Pikt in zijn ervaringsveld steeds bij doorgang door die gebieden, daar iets van op. Dat veldje groeit en komt langzamerhand bij die buitencirkel terecht en dat is dan die mens die aanraking heeft gekregen met de stof. Je zou dit hele proces dus kunnen vergelijken met een involutieproces, waarbij uit het geestelijke de mens neer moet dalen tot in het stoffelijke, wat in de Christelijke terminologie dan de zondeval wordt genoemd. De val vanuit de Zon zou je het ook kunnen noemen. De buitenste cirkel noemen we de ecliptica, dat aanrakingspunt op die buitenste cirkel is het aanrakingspunt wat de mens heeft met de grens van het Goddelijke, dat zich dan manifesteert als concrete stof. Dat is zijn corpus en dat noemen we de Ascendant. Als je dat projecteert in het kleine cirkeltje komt de Zon aan de andere kant daarvan terecht. De mens zelf loopt als een Maantje dat kleine cirkeltje rond en doet daar ervaringen op. Hij doet die ervaringen op aan de buitenkant, in het raakpunt met het stoffelijke met de buitenwereld. Per reactie gaat er dan dit gebeuren dat de mens zich op de één of andere manier door de opgedane ervaringen, bewust gaat worden, heel voorzichtig, dat hij zelf ook iets is, dat hij een IKje is, dat hij ook wat heeft, dat hij wat ervaart en dat is het allereerste begin van wat je zou kunnen noemen zijn bewustwording.

Wat gebeurt er nu. De eenheid die eerst hier in dat middelpunt aanwezig is, die ervaart die mens als hij in punt x staat, als alleen-zijn, als een eenzaamheid en als u nu dat woord "alleen" ziet dan kunt u dat fonetisch dus ook zien als AL-EEN, dat weten dat er ondanks die alleenheid er toch achter dat alles een AL-EENHEID zit (dus het gevoel van toch ergens tot dat middelpunt te behoren, tot dat ZELF) is een trekkracht die naar binnen de zaak doet groeien. Zie onderstaande tekening.

Ik vergat u nog te zeggen dat de mens diegene onder de wezens is die in tegenstelling tot het dierenrijk, planten- en andere rijken een redelijke ziel heeft gekregen (dus de rede ter beschikking heeft) en de rede kun je ook vergelijken als het vermogen tot redeneren en het opstellen van jezelf t.o.v. iets anders.

Rede betekent ook de verhouding. Als dat nu gebeurt, dan heeft dat Maantje met die Asc. (en ook het Pars) een repercussie naar binnen toe en daardoor wordt dat IK-middelpunt eigenlijk belevendigt, bekrachtigt, min of meer bewust van zichzelf.

Dan komt die eenheid naar voren en gaat het richting Zon (zie de tekening). Dan gebeurt er dit: met behoud van zijn lichaam gaat die mens dan groeien van het ik naar de Zon.

Als je nu dat kwart veld (want hij heeft nu de halve straal omgelopen) doorlopen hebt dan is dat middelpunt dus verplaatst van het allereerste lichamelijke begin naar het IK.

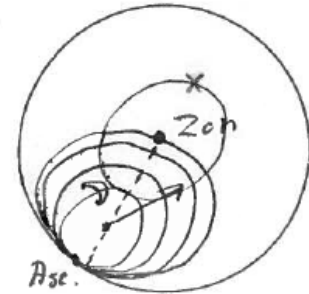
Dat gaat verder, hij ervaart dan min of meer bewust de gebieden van gevoel en van denken waar hij doorheen ging bij de involutie, gaat hij nu als evolutie beleven, bewust beleven en hij groeit in zijn veld, in zijn zieleninhoud, zijn psychische inhoud. Hij wordt psychisch volwassen en als hij dan bij de grootste binnenring is aangekomen, dan gaat het echte middelpunt werken en wordt dan Zelf i.p.v. zijn IK. Je zou dan kunnen zeggen dat de inhoud van dat inmiddels uitgebreide veld dezelfde is als de inhoud van het veld om de Zon, waar in de cirkel een x gezet is. Dat is ook een kwartcirkel en een mens kan in zijn normale menselijke ontwikkeling dus nooit verder komen dan tot een kwart van wat ik zou willen noemen "het Goddelijk bewustzijn".

Er is natuurlijk wel een mogelijkheid om buiten dit nog dieper te gaan, maar dan moet die mens a.h.w. door dat Zelf heen en die gebieden aan hun tegenkant gaan beleven en als je dat concreet vertaalt, dan komt hij daardoor in aanraking met wat wij noemen "de mysteriekrachten", maar voorlopig is daar nog geen sprake van.

De mens is op zoek naar zichzelf, naar binnen toe, maar hij probeert ook ordening te scheppen in zijn zielenveld, ordening die in een oude spreuk wel eens wordt aangeduid door het woord of liever, de woorden "ordo ab chaos". Het scheppen van ordening in datgene wat ons chaotisch voorkomt en dat is op het punt in de cirkel waar de buitenwereld op ons afkomt met dingen waar we ons al of niet tegen moeten verzetten, ons tegen kunnen verweren, we moeten incasseren of afwijzen. Alle soorten reacties dus die ook aangegeven wordt door de stand van de Maan i.v.m. de ascendant. Dat is dus één principe.

Je zou kunnen zeggen dat dit t.a.v. de levensbeschouwing het objectieve gegeven is. Maar de mens zoekt ook nog min of meer bewust nadat hij het verlaten heeft, naar de eenheid van dat Zelf en hij zoekt dus ook naar zijn zelf. Je zou kunnen zeggen dat hij zichzelf wil leren kennen, zelfkennis, uitgedrukt als "ken u zelve". Dat is het subjectieve gegeven.

De gang naar buiten toe vanaf het middelpunt, naar de stof toe, daar leert de mens door zijn stoffelijke corpus (met daarin zijn instinctieve) middels die instincten en de ervaringen daardoor dat persoonlijk IK-principe op te bouwen. Dus de instincten hebben de mens geleerd, door hun werking, zich een Ik te voelen. Ik wil hier de wetten van Karma niet bijhalen, hoewel Karma hier stellig mee te maken heeft, maar dat zou misschien een andere keer behandeld kunnen worden.

→ repercussie naar binnen
= groei van Ik naar Zon.

Zodra de mens van bewegingsrichting omkeert op dat eerder genoemde punt, wat eigenlijk automatisch gaat als een soort terugkaatsen tegen de stof, dan gaan de wetten van de innerlijke mens werken en dan komen eigenlijk in tegenstelling met de wanorde die hij ontmoet van de instinctieve werkingen, de mogelijkheden op hem af die hij zich vaag bewust wordt, van de harmoniserende werkingen die eventueel in hem aanwezig zijn en waarmee hij de zaak kan compenseren, sublimeren en dan komt hij aan de intuïtieve krachten. Het begrip levensbeschouwing zit dus achter alles wat ik hier gezegd heb. Die uiterlijke kant, als die mens alleen is dan wordt zijn levensbeschouwing een kijk op het leven en die kan dan dus heel materialistisch zijn of godsdienstig enz. De mens is dan eigenlijk alleen nog maar bezig (en dat is per mens in zijn ontwikkeling weer verschillend) met zijn stoffelijke genoegdoening te zoeken, met wat we tegenwoordig de welvaart noemen. Als de mens naar binnen gaat, zoekt hij zijn welZIJN. Van de welvaart zijn we doodziek geworden, we hebben ons overeten en het wel-zijn vinden we nog maar steeds niet.

Als grapje nog dit: de eerste letters van ordo ab chaos zijn o a c, draai je dat om dan krijg je cao en dat is ook een methode om je zeker te stellen en veilig te voelen (collectieve arbeidsovereenkomst). De wereld in toto is nog niet toe aan het welzijn, maar werkt nog steeds aan die cao, dus nog op de instinctieve toer.

Dat is een fase die noodzakelijk is voor ontwikkeling, als je dat in leeftijdsfasen van de mens gaat bekijken, dan moet hij zo tot 20 jaar bewust instinctief bezig zijn en moet hij alles te pakken zien te krijgen wat hij krijgen kan. Later moet hij alles wat hij gekregen heeft uitdelen in een veredelde of vergeestelijkte vorm en dan gaat hij zijn intuïtieven gebruiken.

Wat heeft de mens nu tot op heden als levensbeschouwingen voortgebracht. Dat is bijv. de Godsdienst. Die Godsdienst of het religieuze gevoel kan iemand een richtsnoer zijn voor al zijn handelingen, zowel naar binnen als naar buiten. Het vervelende is alleen, dat dergelijke dingen, die alleen van instinctieve oorsprong zijn altijd dreigen tot een dogmatisch systeem te worden (dat zijn allemaal uitvloeisels van Saturnus) en dat ze dus op een gegeven moment knellend gaan worden. De Godsdienst die in het algemeen dus van Jupiter is. Dan hebben we nog filosofie, die in zijn beleving het nadeel heeft te weinig rekening te houden met het praktische leven. Het wordt vaak zo'n filosofisch getheoretiseer en een filosoof is geen praktisch mens, denkt u bijv. maar aan Kant. Hij is bijv. nooit uit zijn geboorteplaats vertrokken in dat kleine kringetje. Hij had wel een oneindig knappe geest, maar in de realiteit heeft hij zich eigenlijk nooit bewogen. Hij was puur sang theoreticus. Het humanisme is eigenlijk een verkapte••••• nee laat ik eerst het materialisme noemen. Mensen die zeggen Ikke, ikke en de rest kan stikken. Dat is ook een fase die de mens door moet maken en als die omklapt dan krijg je het altruïstische en dan komt het in combinatie met die andere dingen, tot het humanisme.

Snijders zei dat het nadeel van de astrologie is, dat het een stelsel is en een stelsel heeft de neiging automatisch te verdogmatiseren en te zeggen "zo is het en niet anders"; dan wordt het te strak. Als je de astrologie niet alleen aan de buitenkant wilt bekijken, zo van: die mens heeft zo'n vierkant met zijn vader, dus heeft hij ruzie met zijn vader, dus is er een gezagsconflict enz., maar als je eens wilt gaan kijken wat die astrologie in werkelijkheid is, dan heeft hij natuurlijk ook een binnenkant. Hoe kom je nu aan die binnenkant van de astrologie, hoe kom je tot het beleven van astrologie. Want als je tot een levensbeschouwing wilt komen, middels, met of door de astrologie, dan moet je die astrologie wel kunnen beleven anders wordt het geen levensbeschouwing, maar een theoretische beschouwing. Je moet astrologie dan als iets levends kunnen zien, als iets wat leeft in jezelf en dan moet je je bewust zijn van de wetten die daarbij een rol spelen, nl dat het heelal, het al-één, een organisme is waarin de grote wet van de groei, dus de wet van de analogie een rol speelt en per eenheid de drang naar geopenbaard bestaan wat ook een wet is. Maar de wet van de analogie is eigenlijk die grote eenheid-veroorzakende werking of ondergrond die in de hele kosmos doorwerkt en die eigenlijk het levende ervan uitmaakt, de levende inhoud. Hoe kom je nou aan de levende inhoud van de astrologie en hoe kom je dus tot ordening in jezelf en hoe kom je dus langzamerhand tot het "ken uzelve" of wat

daarvoor door moet gaan. Door het omkeren van de richting (zie tekening), dus als de actie naar binnen toe gericht wordt, de werkzaamheid naar binnen toe verlegd wordt in tegenstelling tot de uiterlijke werkelijkheid, dan zou je dat kunnen zien als een geestelijke werkzaamheid, een werkzaamheid naar de Geest van het stelsel toe en astrologisch vertalen we dat dan door de planeet Venus, terwijl we de drang naar geopenbaard bestaan Mars noemen. Maar die Venus doet nog veel meer. Die Venus geeft psychisch gesproken iemand het vermogen om zich te identificeren met alles wat hij tegenkomt. Dus het identificatievermogen/het veréénzelvigen, als Mars de afscheiding geeft naar buiten toe dan geeft Venus het vermogen naar binnen toe om het één makende principe in alles wat aanwezig is, te onderkennen. Dat vereenzelvigen komt dan op den duur neer op het erkennen van het EEN-ZELF, dat er één-zelf aanwezig is.

Als de mens op de weg terug naar binnen toe langzamerhand al die gebieden doorgaat (en dan moet u begrijpen dat al die gebieden elkaar doordringen, al ligt het accent op een bepaalde straal wel op een bepaald soort gebied, dus gevoel, of

denken bijv.) dan moet hij voor die kennis van het Zelf wel nagaan op welk gebied hij werkzaam gaat zijn. Als je het stoffelijke gebied verlaat, kom je het eerste in het gevoelsgebied, dan kom eenvoudig die principes, die gevoelsplaneten zoals wij ze noemen, tegen.

Venus en Mars, liefde en haat, aantrekking en afstoting, daartussen moet in de eerste plaats

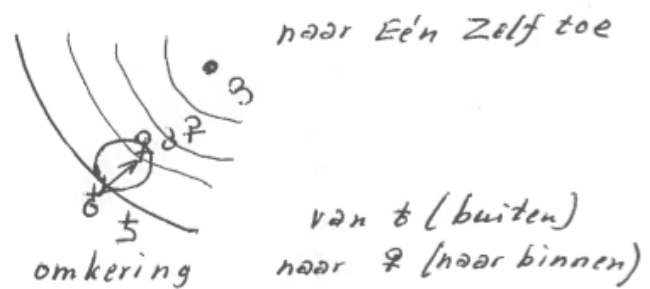
een soort evenwicht ontstaan, waardoor de mens niet meer haat en eigenlijk alles bekijkt vanuit het principe van het ENE ZELF. Daarna kom je bij de denkplaneten uit, Jupiter en Vulcanus en als je eindelijk die hele straal doorlopen hebt dan kom je bij Saturnus en de Zon. Dit is dus een heel andere manier van astrologie bedrijven dan zo te doen gebruikelijk is, maar zo kom je wel tot zelfkennis en tot een zekere mate van orde-brengen in dat schijnbaar chaotische, want je kunt eigenlijk zeggen dat in wat wij als chaotisch zien, wetten heersen die wij nog niet kennen. Wat wij niet kunnen begrijpen, komt ons onzinnig voor of we snappen het niet.

Zo kun je ook zeggen dat de chaos buiten ons toch onderworpen is aan bepaalde wetten, aan de wetten van het geheel, alleen kennen wij die wetten nog niet, daar hebben wij nog geen vat op, nog geen ordening in gebracht.

Het is eigenlijk niet zo eenvoudig om de consequenties te aanvaarden van het beoefenen van die innerlijke astrologie, want dan word je onmiddellijk geconfronteerd met alle mogelijke gevoelsconflicten of denkconflicten of bestaansconflicten. Er is een cynicus geweest die zei: er zijn 2 soorten mensen, de ene soort laat zich door zijn gevoel bedriegen en de andere laat zich door zijn verstand misleiden. Dat is natuurlijk niet zo best. U moet kans zien om, als je je tocht naar dat Zelf ondernemen gaat (dat is voor iedereen op een andere manier en een ander tijdstip mogelijk) dan moet je a.h.w. recht kunnen gaan, dus die straal kunnen volgen en dan moet je niet afzwaaien naar het gevoel aan de ene kant of afzwaaien naar het denken aan de andere kant, Er is al eens een vergelijking gemaakt met een roeibootje, waarvan de ene riem het gevoel en de andere riem het verstand/het denken -wil je recht vooruit varen, dan moet je beide riemen gelijkmatig gebruiken. Trek je te veel aan de ene riem, dan ga je in een cirkel ronddraaien en kom je niet verder en evenzo andersom.

Als je daarmee rekening houdt dan ga je die lijn van het bestaan naar het Zijn, het WEL-zijn, jezelf-zijn, zelfkennis leren ontwikkelen. Min of meer onberoerd delen in de schijnbare chaos van de buitenwereld.

De astrologie heeft vele mogelijkheden die wij heel goed kunnen gebruiken bij een levensbeschouwing, nl.: hij is universeel, hij is het stelsel wat de leer omvat van -zo boven, zo beneden-, de wet van analogieën ligt erachter, hij is universeel geldig.

Hij heeft een objectieve en een subjectieve kant, zowel het gevoel, het denken als de rede van de mens als het stoffelijk bestaan van de mens die erin worden behandeld, er is eigenlijk geen methode, geen systeem, geen leer, die zo volledig de bouwstenen kan leveren voor een levensbeschouwing van de mens.

Ik zou hier nog even iets astrologisch aan toe willen voegen. Als de mens (en dat slaat dan speciaal op de astrologiebeoefening zoals wij die in de WvA voorstaan) zich op een bepaald gebied wil gaan bewegen dan kun je in zijn horoscoop zien of hij daar aanleg voor heeft en daartoe gebruik je de volgende hulpmiddelen. Je kunt door 3 punten één vlak trekken, (4 punten bepalen 2 vlakken) en als we ons nu willen bewegen op het bestaansvlak, het zijns-vlak in hoger aanzien, dan gebruiken wij bij de WvA daarvoor de 1-5-9, je hebt dan 3 punten waardoor je het zijns-vlak kunt doen.

Wilt u het materiële vlak bewandelen, dan neemt u daarvoor de punten 2-6-10. Op het relatief vlak neemt u de 3-7-11 en wilt u een beetje dieper gaan, dus het bewustwordingsvlak, dan neemt u de punten 4-8-12. Ik stip dat maar even aan zodat u kunt zien dat er achter deze schijnbaar vrij dorre systemen toch een diepere achtergrond zit. Door de situatie daar, kun je je bewegen op een bepaald vlak, je hebt een vlak om op te staan (wat u er mee gaat doen is nog een andere vraag).

Er is een vraag gesteld over de mysteriekrachten en de heer Bakker zal die beantwoorden. Het gaat dan om de zinvolle rol die die krachten kunnen spelen.

We moeten er rekening mee houden dat er in de natuur eigenlijk maar 6 krachten zijn onder één samenvattend beginsel. Wij werken met: ♁ ♀ ♃ / ♄ ♅ ♆ ♇.

Als je nu zegt dat er maar 6 krachten in de natuur zijn, wat doen we dan met die mysterieplaneten die daar of polair- of spiegelbeeldig mee verbonden zijn: ♁ ♃ ♄ ♅ ♆ ♇.

In feite zijn het dus dezelfde krachten, dat moeten we goed in de gaten houden, maar ze werken op een verschillend niveau. Kosmisch zien we dat na Saturnus, de banen andersom draaien. In ons zonnestelsel zijn dus eigenlijk ook 2 sferen, anders zou hij aan de rondgaande beweging van die manen niet ook reëel zichtbaar zijn. In ons zonnestelsel is dus net als in de mens een heel concreet gedeelte, een heel stoffelijk gedeelte waarvan we dan de uitwerking in de drie eerste planeten zien (Mars, Jupiter en Saturnus) en de achtergronden in de intuïtieve (Zon, Vulcanus, Venus) en datzelfde proces herhaalt zich ook voor de aarde op een ander niveau weer opnieuw, maar eigenlijk op een gebied waar alles andersom draait.

Hoe zit dat nu in de ontwikkeling van de mens en vinden we dat ook in die mysterieplaneten terug. De Heer Cosman heeft gezegd, dat wanneer we van die buitenkant uitgaan (van dat Ascendantpunt op de ecliptica dus) daarna ijlere sferen zijn (die binnen cirkels), hogere gebieden, die we dan gevoels- of denkgebied noemen. Wanneer wij dus nu niet meer met herenverbanden werken, want dan gebruiken wij 12 planeten en de planeet als HEER heeft een heel andere functie dan de planeet als kracht.

Wat is er nu eigenlijk met onze ontwikkeling naar het middelpunt aan de hand als mens. Wanneer wij ons stoffelijk leven dus op die horizon denken, dan werken psychisch gezien (in onze psyché dus) deze 6 planeten (de antieke dus), stoffelijk, concreet, fysiek, zintuigelijk waarneembare vlak. Toen ons lichaam werd opgebouwd op dit stoffelijke gebied waren deze planeten daarbij betrokken, d.w.z. in hun uiterlijke verschijning en werkelijkheid de 3 instinctplaneten en die zijn ook aan het stoffelijke lichaam gebonden. Als een soort kracht/motor achter die 3 werkt onzichtbaar dat ES. Bij alle wezens, lager dan de mens (dus nog niet de beschikking over de Maan hebben) daar werkt dit hele conglomeraat van het Es als een eenheid. Bij een hond of een kat kun je zeggen: hij heeft zijn Zon in Aries en hij heeft zijn Vulcanus en Venus in Taurus en dat kun je goed merken aan dat beest... nou daar kun je niets van merken, want dat dier heeft feitelijk alleen maar die geestelijke kracht die nog niet gedifferentieerd is zoals wij die in die 3 planeten kennen, alleen als de mens een maan (een ziel) krijgt een redelijke ziel, dan gaat hij als een lens fungeren en dan kan door de werking van de maan in ons stoffelijke bewustzijn langzamerhand bijv. elke Mars-actie een Venus-antwoord geeft, elke Jupiter-actie een Vulcanus-antwoord en naarmate wij groeien wordt hier tussen deze twee groepen een zekere ordening gebracht.

Zoals wij hier zitten hebben wij dat stoffelijke lichaam tot een heel hoge mate van ontwikkeling gebracht, dat kan eigenlijk niet beter; alles wat wij eraan doen bevestigt dat alleen maar en maakt het alleen maar beroerder, het werkt feilloos als wij ons er met die Maan maar niet mee bemoeien. Onze ijlere lichamen zijn in opbouw, door de opbouw van die buiten- naar de binnenkant moeten wij dus lichamen krijgen waarmee wij ook op gevoelsgebied net zo kunnen werken zoals wij nu op dit gebied zitten hier. Hier kunnen we alles zien en uit elkaar halen wat we hebben of in elkaar zetten en deze processen gaan zich analoog herhalen met gevoelens, maar dan moeten wij in ons gevoelslichaam een lichaam opbouwen dat net zo goed georganiseerd is (niet precies gelijk is) als nu ons stoffelijk lichaam.

Die ontwikkeling in ons gevoelsleven gebeurt niet door de antieke, maar door de mysterie-planetten, zoals de buitenkant van het zonnestelsel ná Saturnus een heel andere functie voor het zonnestelsel heeft dan wij in concreto waarnemen, zo betekent het dat de opbouw van ons gevoelslichaam waarmee wij vroeger of later moeten gaan werken met het bewustzijn dat we NU hebben. Dat Nu-punt liet meneer Cosman verschuiven, dat betekent dat datzelfde scherpe wakker-zijn en waarnemen wat we hier (in dat Asc. punt dus) hebben en wat ontwikkeld is door die 3 ik-planetten, zich langzamerhand gaat verplaatsen. Daar kunnen we pas wat mee doen en dat kan pas verplaatst worden als de mysterie-krachten in ons ijle lichaam hun werk hebben gedaan en op gevoelsgebied een lichaam hebben ontwikkeld wat ook op dat gebied alle organen heeft om te functioneren. Dat is het uitgangspunt. Wanneer kunnen we daar nu invloed op uitoefenen is de vraag. Kunnen we dat proces bevorderen of kunnen we de golven maar over ons heen laten gaan en zeggen dat als het zo ver is dan zien we het wel.

In de Bijbel wordt gesproken over een brede en een smalle weg, aan die brede weg worden allerlei vervelende dingen verbonden, want dan kom je in de hel terecht en die smalle weg leidt naar de hemel. Dat is inderdaad een smalle weg, want de heer Cosman heeft alleen maar een lijntje getrokken, nou en smaller kan het al niet.

De brede weg is dus de weg die de mensheid in zijn totale ontwikkeling gelijktijdig volgt, dat is heel duidelijk en die voert ons ter helle en die brengt ons altijd weer terug in die chaos in de wereld waarin wij leven en werken moeten. We moeten niet zeggen dat we onszelf wel kunnen afschrijven als we die brede weg bewandelen, er blijft altijd wel wát over waar je de volgende keer opnieuw mee kunt beginnen, maar het betekent wel dat je dus steeds weer met die buitenkant, dat lichaam en die instincten en dat hele vermoeiende proces moet beginnen en volhouden.

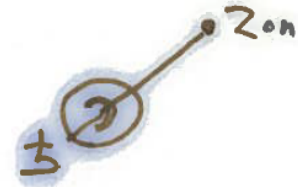
Het is theoretisch mogelijk om ook die smalle weg te bewandelen en dat is de weg die van dat middelpunt loopt, van dat ene punt van de ascendant naar die Zon. Meneer Cosman zei al dat die Venus die daar tegenover je staat, je zevende huis is, de Libra-sector, ook de sector van het geestelijke begin, daar staat Saturnus in verheffing.

Dat betekent dus een verheven Saturnus en heeft dus de eigenschappen van de Zon en het voorkomen van de Stof, de lage Saturnus heeft alleen maar de Stof. De verheven Saturnus heeft de vormen van ons aardse bestaan, het vormelijke, en het verhevende van de Zon, die verheven Saturnus is wat wij in de astrologie Apollo noemen. De Zon als ons Zonnemiddelpunt is eigenlijk die verheven Saturnus in dit verband, want als je aan de ene kant de Asc. hebt, dan zit Libra daar tegenover op die straal.

Nu moet je dus zeggen: hoe kom ik vanaf deze kant aan de andere kant en dat is ook een stukje levensbeschouwing, want wat heb je dan gedaan; je bent dan dus gaan zitten (en dat is een heel belangrijk ding want het is op zo'n smalle weg geen goed ding om heen en weer te gaan wandelen), je moet dus wel op dat smalle paadje blijven. Zitten kan dus ook en is niet zo vermoeiend voor je corpus, het bovendien nog heel goed ook want als je rustig blijft zitten dat ben je met deze zaak goed in balans/ in evenwicht. Waarop berust nu de ontwikkeling van de astrologie als levensbeschouwing, van dit conglomeraat naar dat andere. Die ontwikkeling berust er dus op dat je op die lijn komt te zitten (zie schets) Saturnus verbonden aan de Asc. en de Zon als middelpunt van het zelf en dan is die straal de Maan. Dat Maantje wat daar door ons altijd maar verbonden is met die buitenwereld, met die chaos, moet zich in dit middelpunt leren vinden als centrum van zijn aards bestaan en hij moet proberen om daar te blijven, heel rustig centraal, middelpuntig zich opstellen in al zijn doen (linkerkant) en laten (rechterkant) en dat laatste is dus het niet-zintuigelijke. Daar heb je veel tijd en waarschijnlijk ook heel veel incarnaties voor nodig. Ik moet zien te ontkomen aan de paren van tegenstellingen. Ik moet dus bewust werk gaan doen door me rustig op te stellen en te beginnen eerst maar eens

in dit punt moet ik terecht komen

Venus en Mars aan elkaar te koppelen. Ik moet in mijn gevoelens dus tot rust zien te komen en te weten zien te komen wat ECHT Venus is en wat ECHT Mars is. Dat kun je alleen doorkrijgen als je jezelf gaat zitten bekijken en dan schiet je al een heel stuk op, want naarmate je je steeds blijft oefenen om te weten te komen wat in jezelf het warme, het liefdesgevoel, het uitgaan naar de ander, het identificeren met de ander ECHT is en wat Mars in me is iedere keer als ik wat wil hebben, als me iets eigen wil maken, als ik agressief wil zijn.

Hoe meer je dus in jezelf ontdekt: dit is Venus en dat is Mars in mezelf hoe beter, al is dat al erg moeilijk, want we hebben ook een Jupiter en daar kunnen we alles zo heerlijk mee versluieren en onszelf iets mee wijsmaken. Jupiter kan ook zo braaf en zo goed zijn en we denken dan dat dat onze liefde is, maar dat is dat je je zodanig aan de omgeving aanpast zodat je met niemand ruzie hebt, maar dan heb je niet jezelf gegeven maar een gedrag aangemeten (Jupiter) dat je in je omgeving (Cancer) erg aardig gevonden wordt. Dan heeft Jupiter dus een Venus-jasje aangetrokken. Je kunt ook als Mars een Venus-jasje aantrekken; we zijn dan zo ongelofelijk aardig en proberen op een lieve vriendelijke manier gedaan te krijgen wat we willen en iedereen vindt ons dan zo aardig dat ze gewoon niet durven te weigeren en we hebben het gevoel dat we prachtig met Venus optreden, maar we hebben een stukje zitten veroveren (Mars) maar wilden dat niet laten merken en dan trekken we een Venus-jasje aan en op een lieve manier proberen we toch onze zin te krijgen. Dat moet je bij je verdere ontwikkeling in jezelf leren ontdekken, maar je houdt altijd je corpus en zult met Mars altijd dingen doen die erg vervelend zijn, maar je hebt dan wel in de gaten wanneer je fout was en u weet het "als je een vijand helemaal hebt gezien, dan heb je hem voor de helft al overwonnen".

Die Maan staat daar dus op die straal en laten we aannemen dat we al een stukje gevorderd zijn op die weg en dat we in ons gedrag t.o. de buitenwereld (uiterlijk dus) echt vanuit warme gevoelens,

liefde en identificatie handelen. Ik zit dan nog wel in mijn eigen binnen gebiedje, maar gelijktijdig ook in het buitengebied en hoe meer ik daar nu mee bezig ben hoe meer tegelijk Pluto en Perséphoné in het ijlere lichaam werkzaam zijn. Als ik me dus in het middelpunt opstel en om Venus-redenen Mars activiteiten doe (rustig op mijn stoel zittend, zo ongeveer alsof je om jezelf zit te grinniken omdat je ziet en weet dat je het doet en dus waarneemt wat je doet, dit geldt ook als het om een disharmonisch aspect gaat, want dan heb je bereikt, dat je al afstand hebt genomen van je uiterlijke activiteiten die ingeboren waren in je corpus als erfelijkheid en die uit moeten slijten)

Dan komt er een volgende fase, dat is de Jupiter-kant, dus wanneer er iets op je afkomt en je hebt geleerd dat het je niet kan schelen of het plezierig is, ook niet of het agressief is wat naar buiten komt en dat je dat dus kunt waarnemen en je af kunt vragen waar dat voor dient en wat de zin ervan is en de uiterlijke vorm je niet meer kan schelen, dan zit ik dus op het middellijntje en dan komt er ook een periode dat er een ander element in het denken komt. Bijvoorbeeld: dat wat ik altijd geloofd heb daarvan ga ik nu onderzoeken wat de innerlijke betekenis, het gemeenschappelijke is, want het gemeenschappelijke regeert vanaf dit moment mijn leven, wat heeft het voor gemeenschappelijks met andere overtuigingen eh geloven (dat is dus ook weer de Venus die daarachter zit). Uit wijsheidsoverwegingen (Vulcanus) doe ik DAT kan ik nu zeggen, met Venus daarachter als -liefde tot

Ben ik daarin geslaagd dan heb ik die Maan al tussen die twee planeten gezet en als ik die twee rustig in evenwicht heb gezet dan komen die twee andere planeten aan bod. Als we dus steeds in onszelf die Jupiter-Vulcanus werking waargenomen hebben dan gaan gelijktijdig Neptunus en Hermes dus werken.

Bij het in evenwicht brengen in onszelf van Zon en Saturnus gaan dus Uranus en Demeter meedoen. Als dat schommelen tussen Ich en Es dus dusdanig ge automatiseerd is in ons handelen en denken, dat we gewoon uit wijsheid en uit ervaring weten: als ik dat en dat doe, zijn de gevolgen ZO en als ik DIE gevolgen niet wil, dan weet ik dus dat ik het anders moet doen (dat is dan de wijsheid die je erbij hebt).

Dan zou dus dat volgende "lichaam" kunnen gaan functioneren (maar dan ben je nog wel een heel stapje van vandaag af). Dan krijg je een periode waarin wij op het gevoelsgebied net zo gaan ageren, net zo gaan handelen als nu in ons stoffelijk bewustzijn. Dan verschuiven de planeten 1 verdieping omhoog, want dat zijn dán weer de antieke planeten, het gevoelsgebied wordt weer antiek en die gaan dan naar het lager-mentaal". Dat is dan de eeuwige ontwikkeling waardoor de mensheid (die op de uitgaande boog allerlei toestanden kreeg en zich maar steeds versplitste) die er dán zal zijn weer de leiding gaat nemen zoals hogere wezens naar mijn overtuiging NU onze leiding hebben, al merken we er niets van omdat we er geen communicatie mee hebben.

Dit is dan weer een stukje theosofie/en dat mag u een andere inhoud geven, het gaat er mij alleen om dat wanneer je bewust wilt werken met deze mysterieplaneten dan kan dat alleen maar als je je op die middelste straal kunt handhaven. Zolang je heen en weer gaat zijn hier natuurlijk diffuse overgangen, er is altijd wisselwerking bijv. tussen het gevoelsgebied en wat daar direct aan grenst. De mysterieplaneten die de buitengebieden beheersen, treden op als het chaotische, het massale en in onze duiding altijd zeggen dat wanneer genoemde planeten invloed hebben dan is het niet het individu dat het doet, maar dan is het meer dat grote chaotische, dat massale, die totaliteit die dán invloed heeft op ons handelen met die antieke planeten.

Heer Cosman gaat nu verder.

Als je het zonnestelsel t.o.v. de aarde symbolisch schetst zoals de heer Bakker gedaan heeft, dan zit daar al van nature een ordening in van die 3 lijnen, je ziet die ook wel eens als symbool van 2 driehoeken door elkaar (zie tek.).

Dat zijn eigenlijk 3 ontwikkelingslijnen die hier genoemd worden, waarvan we 2 lijnen nodig hebben om op de 3e lijn te komen, op de lijn "om jezelf te kunnen zijn" (Zon-Saturnus).

In het werkelijke leven krijgt men in de praktijk heel vaak te maken met juist een niet-geordende zaak, maar met lijnen die diagonaal lopen en dat geeft de chaos óók weer.

Vooraf de lijn Venus-Jupiter is een gevaarlijke lijn waar de heer Bakker daarnet ook over sprak bijv. "als je uit braafheid maar lief bent" of uit een soort gevoel van gedekt houden, glad zijn, je zodanig opstellen dat ze je niets kunnen maken. Je krijgt dan door die Venus-Jupiter-lijn t.o.v. het echte geordende stelsel een brok wanorde en een onwaarachtigheid in de mens creëert die zich bijvoorbeeld wel heeft gedemonstreerd in het optreden van de kerk t.o.v. de liefde en de naastenliefde.

De lijn Vulcanus-Mars geeft de afbrekende kritiek, de onderlinge mentale concurrentie van wetenschappers onder elkaar, die alleen maar een afbrekende, vernietigende kritiek van Vulcanus gaat geven. Geldingsdrang (Mars) gekoppeld aan het redeneervermogen (Vulcanus) aan de verstandelijke capaciteit die alles vernietigt wat een ander wil opbouwen. Dat zijn dus veel gevaarlijker zaken dan men zo in het algemeen denkt want door het toepassen van deze diagonaalverbindingen (die dus ook door het middelpunt gaan) zich eigenlijk op een verkeerde, ongezonde manier in het middelpunt weet te handhaven en dan wordt dat middelpunt geen echt Maan-punt, maar dan wordt het een Saturnus tot de zoveelste macht en is men de pur sang egoïst.

Als u nu een horoscoop krijgt waar deze verbindingen moeilijk zijn dan moet u die persoon erop attent maken dat hij dan gauw de neiging heeft om niet aan de ordening mee te werken, maar onbewust wanorde veroorzaakt, veroorzaker van iets ongezonnds, ook letterlijk.

Vraag: hoe kan ik dat zo iemand dan uitleggen wat hij doen moet.?

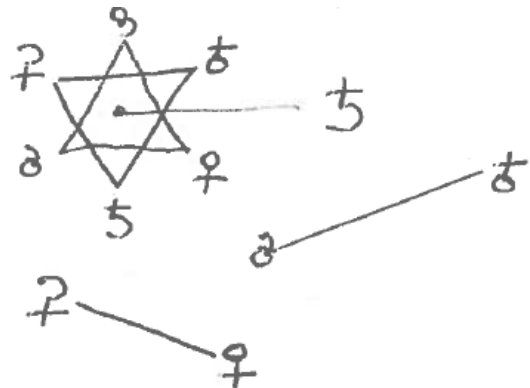
Heer Cosman: Als deze mens dus verstandelijk werkzaam is dan moet hij dat doen ten bate van het geheel en niet ten bate van zijn eigen ik, zijn eigen begeerte. Als hij die neiging heeft moet hij proberen te corrigeren en te denken: laat ik die Mars nu eens proberen ook in een Jupiter-jasje te doen (want het moet eigenlijk de lijn Vulcanus-Jupiter worden).

Wij hebben allemaal Jupiter in ons, het aanpassen en dat betekent wanneer je verstandelijk wilt gaan uitbreiden, je je moet aanpassen aan de ander en niet bij voorbaat met kritiek klaar moet staan.

Vraagster stelt dat het ook mogelijk kan zijn dat iemand dat aspect het nog nodig kan hebben om zichzelf eerst te leren ontdekken en dat het voor zo iemand misschien niet eens goed is om zich aan te passen en eerst om de ander te denken.

Heer Cosman: U vroeg mij wat u zo iemand zou moeten adviseren en daar heb ik op geantwoord, maar als u de astrologie wilt zien als self-supporting in de mens, dus dat hij het zelf moet leren dan betekent het bijv. dat hij in diverse incarnaties misschien met de gevolgen van zijn uitingen zal moeten leven.

Heer Bakker vult hierop aan: Er zijn massa's mensen die dit aspect nog nodig hebben, om dat zij hun Ik nog moeten ontwikkelen, dat hoeft niet weg te nemen dat u deze persoon kunt zeggen dat hij zijn IK beter ontwikkelt als Mars en Jupiter samenwerken dan wanneer Mars en Vulcanus samenwerken, "want het is niet verboden om de goede weg te nemen". Heer Cosman neemt weer over: je probeert

met astrologie de evolutie of de ontwikkeling te versnellen, door al het verkeerde aan te wijzen, meer kun je niet doen. Je kunt zo iemand vertellen hoe hij er met een moeilijk aspect het beste van kan maken. Als hij/zij bijv. direct de mond open doet als een ander wat zegt, dan kunt u bijv. vertellen dat wanneer er iets gezegd wordt in zijn/haar omgeving waar hij/zij meteen op wil reageren, hij/zij eerst eens tot 10 moet tellen in zichzelf, misschien is die agressieve neiging om er meteen op los te hakken dan wel over. Je kunt iemand de weg wijzen, maar uiteindelijk moet iemand het toch zelf doen (naar dat middelpunt gaan) want je kunt andermans leven niet leven, hoogstens als wegwijzer of gids fungeren.

Vraag: astrologie als zielsontwikkeling gezien, kun je de zon nu als geestelijk principe zien of is het een onderdeel v.d. persoonlijkheid, want als het bij de persoonlijkheid hoort, is het geen geest.

Antwoord: De ziel is het strijdtoneel tussen geest en stof, dus er werken ook geestelijke factoren in de ziel en de zon mag u best zien als één v.d. zielefactoren nl als het principe wat ons ons zelfgevoel geeft, onze individualiteit, het gevoel van éénzijn, uit-één-stuk-zijn.

Er wordt zo gauw over geestelijke dingen gesproken terwijl men eigenlijk psychische ontwikkeling bedoelt. De geestelijke ontwikkeling die voor het grootste deel eigenlijk in het duister geschiedt, is de ontwikkeling van die ijlere lichamen en ook daar is nog een gedeelte bij wat zeker in de eerste fase valt onder psychische ontwikkeling (je wordt dan psychisch volwassen wordt).

In het schetsje hiernaast kunt u dat weervinden als u de maan laat lopen op die cirkel, dan moet u eens kijken waar het gelukspunt gaat zitten, nl precies op 0 graden Libra want Asc. en Zon staan conjunct. Asc. + Maan - Zon = Asc. - Zon + Maan. Als Asc.

dus conj. met Zon staat dan heb je NUL, dan geeft de Maan dus aan waar het gelukspunt staat. Als je het zo dus symbolisch bekijkt loop je eigenlijk je gelukspunt achterna, je bent letterlijk "je geluk aan het zoeken", dat Maantje is je gelukspunt geworden. Zodra je aan je geestelijke

ontwikkeling begint ben je op zoek naar je geluk; dat geluk zit in jezelf en dat probeer je te bereiken via je gelukspunt. Dat geluk is in de eerste plaats het zoeken naar het middelpunt van die Maan en dat is dan je Pars.

Vraag: Maan is voor mijn gevoel iets wat vergankelijk is en de geest is dan het onveranderlijke, eeuwige. Antwoord: nu praat u over wat meneer Bakker Apollo noemde, de cirkel met de punt erin dat is niet de Zon zoals wij die teken als cirkel met halve cirkel er onder. Als je die ijlere lichamen opgebouwd hebt dan pas komt die geest eraan te pas en niet eerder. Van de Geest wordt gezegd dat hij je overschaduwet maar doet er niet aan mee, wat niet wil zeggen dat die Geest niet ergens aanwezig is, maar daarvan gaat maar één straal naar beneden. In ons gewone leven werkt maar één straal dus.

In de Bijbel staat: Het licht scheen in de duisternis en dezelve heeft het niet begrepen. De straal vanuit dat licht, vanuit de Geest, dat is de persoonlijkheid en de aanduiding van de persoonlijke ontwikkeling.

